

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem, ve věci

žalobců: a) Ö. Ö.
státní příslušnost Turecká republika
a nezletilých dětí žalobkyně a)
b) H. Ö.
státní příslušnost Turecká republika
c) T. Ö.,
státní příslušnost Turecká republika
všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
IČO: 45768676, Kovářská 939/4, Libeň, 190 00 Praha,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-97871-2/OAM-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně a) s manželem [manžel žalobkyně a) Ö. A., byl prostřednictvím eskorty Policie ČR vyhoštěn z České republiky dne 4. 1. 2017 [k tomu srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2016, č. j. 50 A 11/2016 – 35, a ze dne 4. 1. 2017, č. j. 50A 12/2016 – 2] žili ve městě Mersin v jižním Turecku na pobřeží Středozemního moře [zde dosud např. žijí rodiče manžela žalobkyně a), jeho sestra i bratři; žalobkyně a) má v Turecku také rodiče, tři bratry a sestru]. Dne 28. 12. 2010 letecky s manželem odcestovali do České republiky, z České republiky však ihned (aniž by požádali o azyl)¹ odjeli přes Spolkovou republiku Německo do Švýcarské konfederace [zde se žalobkyně a) narodil dne 19. 3. 2011 syn H. - žalobce b)], kde požádali o azyl. Byli však na základě tzv. Dublinského nařízení vráceni zpět na území České republiky. Česká republika dne 7. 9. 2011 (rozhodnutí ze dne 7. 9. 2011, č. j. OAM – 143/LE-LE05-PO8-2011) rozhodla, že se žalobcům a), b) neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany (o kterou požádali dne 17. 4. 2011). Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, č. j. 32 Az 28/2011 - 61, následně podaná kasační stížnost byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Azs 54/2012 – 14.
2. Dne 12. 4. 2013 podala žalobkyně a) jménem svým a jménem svého nezletilého syna [žalobce b); žalobce c) se narodil až v září roku 2013] novou žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedla: *„Chci získat pas České republiky a usadit se zde. Chci si vytvořit jistý pořádek v životě. Také jsem si zvykla na český jazyk a na život v tomto státě.“* Při pohovoru s pracovníkem Ministerstva vnitra téhož dne pak žalobkyně a) na otázku, proč opustila svou vlast, odpověděla, že *„manžel se rozhodl opustit zemi a já jsme chtěla být s ním, tak jsme odešla“*. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do vlasti, žalobkyně a) odpověděla: *„Pokud se vrátíme do Turecka, budou především problémy týkající se mého manžela, které ovšem ovlivní i mě. Manžel by musel do práce, na vojnu. Domnívám se, že by nastaly další komplikace, ale nejsem si jistá, jaké.“* Žalobkyně není a nebyla členem žádné politické strany, uváděla též, že členem politické strany není a nebyl nikdo z její rodiny. Neměla potíže s orgány Turecké republiky, nebyla ani nikdy trestně stíhána. V první žádosti ze dne 14. 7. 2011 žalobkyně a) uvedla, že *„nezná detaily v politické sféře manžela“* a že její manžel *„je hodně ve styku se svým strýcem, zabývají se hudbou a folklórem“*. Žalobkyně a) je kurdské národnosti a vyznává islám.
3. Řízení o v pořadí druhé žádosti žalobců a) a b) žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), rozhodnutím ze dne 23. 4. 2013, č. j. OAM-118/ZA-ZA13-ZA14-2013, zastavil, neboť žádost shledal nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobu proti

¹ V rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, přitom Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že *„(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“* (tento závěr pak Nejvyšší správní soud zopakoval v mnoha svých rozhodnutích, naposledy např. v usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 19, v usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 12/2018 - 31, bod 12, či v usnesení ze dne 13. 9. 2018, 2 Azs 41/2018 – 39, bod 14). Při formulování svého právního názoru vycházel Nejvyšší správní soud i z rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, který byl publikován pod č. 18/2003 Sbírky rozhodnutí NSS, v němž uvedl: *„...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“*.

rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 1. 2014, č. j. 32 Az 4/2013 – 57, zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Azs 37/2014 – 23, zrušen s tím, že je třeba posoudit to, zda skutečnost, že žalobkyně a) byla v době podání druhé žádosti prokazatelně těhotná (otěhotněla po podání první žádosti o mezinárodní ochranu, předpokládaný termín porodu byl stanoven na 9. 9. 2013), nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Na území České republiky se následně žalobkyni a) narodil syn T. Ö., nar. 13. 9. 2013 [žalobce c)], kterému však nebyla Českou republikou udělena mezinárodní ochrana [viz rozhodnutí žalovaného dne 19. 2. 2014, č. j. OAM-312/ZA-K01-P05/2013; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích zamítnuta rozsudkem ze dne 8. 1. 2016, č. j. 50Az 4/2015 – 63, kasační stížnost pak byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 Azs 33/2016 – 21; opakovaná žádost žalobce c) o mezinárodní ochranu ze dne 14. 6. 2017, byla žalovaným vyhodnocena jako nepřijatelná, přičemž následná žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 4. 2018, č. j. 36 Az 3/2017 – 41, jako nedůvodná zamítnuta a kasační stížnost žalobce c) proti rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 36 Az 3/2017 – 41, byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28]. V době dalšího rozhodování žalovaného (17. 9. 2015) tedy již nebyla gravidita žalobkyně a) relevantní.

4. Žalovaný po kasačním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu provedl dne 11. 5. 2015 doplňující pohovor s žalobkyní a), při němž žalobkyně a) na otázku, zda chce uvést nějaké nové informace důležité pro azylové řízení, odpověděla, že ne, má pouze obavy, že by její manžel byl po návratu do Turecka uvězněn a musel by nastoupit k výkonu vojenské služby, což by mělo dopad i na ni. Sama s tureckými státními orgány před svým odjezdem žádné potíže neměla.
5. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 10. 8. 2015 neměli žalobci ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí žádné konkrétní výhrady.
6. Žalovaný dne 17. 9. 2015 rozhodl (rozhodnutí č. j. OAM-118/ZA-ZA13-P05-R2-2013) o žádosti žalobců a) a b) o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobcům a), b) se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
7. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci a) a b) u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 50 Az 3/2015 – 97. Krajský soud v odůvodnění zamítavého rozsudku mimo jiné připomněl, že Turecko je členem Severoatlantické aliance (NATO) a kandidátskou zemí Evropské unie (Turecko tedy již splnilo kritéria stanovená Evropskou radou na jednání v Kodani ve dnech 21. a 22. června 1993, která se týkají stability institucí zaručujících demokracii, právní stát, lidská práva a respektování a ochranu menšin). Turecko je dále smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva o lidských právech“), což umožňuje jeho občanům obrátit se na Evropský soud pro lidská práva. Nejsou žádné indicie o případech *refoulement* státních příslušníků Turecka. Turecko tedy je dle Komise v současné době třeba považovat za bezpečnou zemi, což se promítlo i do návrhu nařízení, kterým se vytváří společný seznam EU bezpečných zemí původu pro účely směrnice Evropského parlamentu a Rady

2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a mění směrnice 2013/32/EU (ostatně Turecko v současné době přijímá největší počet uprchlíků na světě pod mandátem UNHCR – na jeho území se v současnosti nachází téměř 3,6 milionu občanů Sýrie a 360 000 žadatelů o azyl jiných národností, zejména jde o žadatele z Iráku, Íránu a z Afghánistánu – viz např. <http://reporting.unhcr.org/node/2544>). Pokud jde o žalobci akcentované (špatně) postavení kurdské menšiny a postavení členů či podporovatelů legální BDP (jejíž kandidáti opakovaně v minulosti uspěli i ve volbách do Velkého národního shromáždění Turecka; srov. např. studie Parlamentního institutu s názvem Volby v Turecku, červen 2015, či Turecké parlamentní volby 2011, vše dostupné na <http://www.psp.cz/sqw/ppi.sqw?d=3>), krajský soud zdůraznil, že se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností legální strany BDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (podrobně se touto problematikou zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154, na tyto závěry pak odkázal např. v usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31, zejména pak v usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23, bod 38). Strana BDP pak na svém sjezdu dne 11. 7. 2014 rozhodla o své transformaci na Stranu demokratických regionů (DBP), jejímž cílem je v koordinaci s HDP působit již výlučně na lokální a regionální úrovni. Samotná HDP (která je označována za „kurdskou stranu“, neboť dle stanov je cílem strany též *„zajistit trvalý mír v nevyřešené kurdské otázce a bojovat za řešení všech problémů kurdského národa na základě kolektivních práv“*) získala v parlamentních volbách v červnu roku 2015 13, 1 % platných hlasů a s 80 získanými mandáty se stala čtvrtou nejsilnější politickou stranou (a uspěla i ve volbách v roce 2018). Soud proto odmítl paušální tvrzení žalobců, že Kurdové, kteří veřejně prosazují svou identitu, jsou v Turecku pronásledováni nebo trestně stíháni. To platí dvojnásob pro osoby, které se od roku 2010 zdržují trvale mimo Turecko a na území Turecka a ani mimo něj nejsou a nebyly politicky aktivní (a ani to netvrdí). Vzhledem k místu posledního pobytu žalobkyně a) před odchodem z Turecka (Mersin) označil též soud za irrelevantní obavy ze zásahů turecké armády proti ozbrojeným kurdským jednotkám (milicím) na východě země či dokonce na území Syrské arabské republiky (situaci v Mersinu v žádném případě nelze srovnávat např. se situací ve městech ležících při hranicích se Syriskou arabskou republikou).

8. Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 4. 2016, č. j. 50 Az 3/2015 – 97, byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 4 Azs 146/2016 – 26, odmítnuta pro nepřijatelnost [taktéž kasační stížnost žalobce c) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 1. 2016, č. j. 50 Az 4/2015 – 63, byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 Azs 33/2016 – 21].
9. Neúspěšná byla též další opakovaná žádost žalobců a) a b) ze dne 14. 6. 2017, žalovaný řízení o této žádosti rozhodnutím ze dne 20. 6. 2017, č. j. MV-77443-2/OAM-2017, podle § 11a odst. 3 zastavil. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 52 Az 1/2017, následně žalobu žalobců a), b) jako nedůvodnou zamítnul a kasační stížnost žalobců proti rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 52 Az 1/2017,

byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 9 Azs 313/2017 – 56, odmítnuta. Obdobný osud (jak již bylo zmíněno sub 3) měla i opakovaná žádost žalobce c) o mezinárodní ochranu ze dne 14. 6. 2017, která byla žalovaným vyhodnocena jako nepřipustná, přičemž následná žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 4. 2018, č. j. 36 Az 3/2017 – 41, jako nedůvodná zamítnuta a kasační stížnost žalobce c) proti rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 36 Az 3/2017 – 41, byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, odmítnuta pro nepřijatelnost.

10. Vzdor výše uvedenému žalobci dne 22. 8. 2018 podali další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [v případě žalobkyně a) a žalobce b) se jednalo o v pořadí čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v případě žalobce c) o v pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany]. V žádosti žalobkyně a) uvedla pouze to, že se do Turecké republiky nemůže vrátit z politických důvodů, protože tam bude uvězněna. Tuto obavu žalobkyně a) dovozuje z odsouzení své babičky M. T., nar. ..., za účast na demonstraci. Žalobkyně a) má dvě děti [žalobce b) se narodil ve Švýcarské konfederaci a žalobce c) se narodil v České republice], kteří chodí v České republice do školy a Turecko neznají. Žalobkyně a) na tom není psychicky dobře. Z výše uvedených důvodů si žalobkyně a) „*přeje a žádá o udělení práva k pobytu*“. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla psána rukou a podle obsahu žádosti a správního spisu nebyly k žádosti přiloženy žádné přílohy.
11. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-97871-2/OAM-2018, bylo podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno řízení o v pořadí čtvrté žádosti žalobců a) a b) a třetí žádosti žalobce c) o udělení mezinárodní ochrany, neboť se jednalo o další opakované žádosti ve smyslu § 2 písm. g) zákona o azylu, v nichž nebyly uvedeny jiné závažné azylově relevantní skutečnosti než ty, které již byly žalovaným v minulosti posuzovány, přičemž od posledního rozhodování nedošlo k takové změně okolností, která by odůvodňovala obavu, že by žalobci byli v domovském státě vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo jim hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu (žalovaný přitom odkázal na aktuální zprávy o situaci v zemi původu – např. na informaci OAMP - Turecko – Kurdové, květen 2018, apod.). Ostatně žalobci nikdy v minulosti neuváděli žádné azylově relevantní skutečnosti [žalobci b) a c) se narodili a žijí mimo Turecko, žalobkyně a) žije mimo Turecko od roku 2010, v Turecku nebyla politicky ani nijak aktivní] a stále své žádosti zakládají na stejných důvodech (tvrzené problémy kurdského etnika v Turecku či problémy vzdálenějších příbuzných v zemi původu, integrace na území České republiky a obtíže různého druhu spojené s návratem do Turecka), přičemž azylová relevance uváděných skutečností byla opakovaně meritorně posouzena a závěr žalovaného byl přezkoumán správními soudy.
12. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-97871-2/OAM-2018, podali žalobci obsáhlou žalobu, v níž namítali, že se objevily dvě nové závažné azylově relevantní skutečnosti, pro které měla být jejich žádost věcně posouzena. Jednak babička žalobkyně byla odsouzena za to, že se „*v roce 2014/2015 účastnila demonstrace za zahájení mírového procesu mezi Kurdy a tureckou armádou*“, v důsledku čehož má rodina žalobkyně a) „*silně výbušný politický profil*“, jednak se v zemi původu podstatně změnila situace po pokusu o převrat v roce 2016 a po červnových volbách dle žalobců „*pokračuje demontáž demokratického zřízení v Turecku*“. Žalobkyně k prokázání těchto svých tvrzení údajně (ze žádosti samotné a ze správního spisu to neplyne) předložila žalovanému několik listin

(obžalobu babičky, novinový článek, zprávu Amnesty International a „vyjádření účastníka správního řízení“). Tyto listiny však zřejmě nebyly do správního spisu založeny, stejně jako do něj nebyla založena plná moc pro zaměstnance zástupce žalobců Z. P., a proto bylo rozhodnutí žalovaného doručování přímo žalobkyni a), což žalobci hodnotí jako vadu řízení, stejně jako neprovedení důkazů, které žalobci měli údajně předložit k prokázání svých nových tvrzení. Dle žalobců by soud měl provést dokazování a objasnit okolnosti podání další opakované žádosti žalobců (sic!), zejména by měl vyslechnout oprávněné úřední osoby a Z. P.

13. Žalobci připouští, že „*ne každý Kurd v Turecku čelí azylově relevantnímu pronásledování, nicméně v jejich případě lze dohledat zcela individuální důvody pronásledování ze strany státního původce*“. Žalobci dále poukázali na to, že na východě a jihovýchodě Turecka probíhá „*vnitřní ozbrojený konflikt*“, přičemž vnitřní přesídlení není dle žalobců možné a žalobcům „*tak reálně brozí usmrčení*“. Z toho důvodu by jim měla být udělena doplňková ochrana. Dle žalobkyně by navíc neudělení azylu bylo v rozporu s nejlepšími zájmy dětí, které neumí Turecky, pouze „*kurdsky*“ [dle žalobkyně a) mají žalobci b) a c) pouze omezenou slovní zásobu] a jsou zde integrovány. Jako děti imigrantů budou navíc žalobci b) a c) v zemi původu čelit diskriminaci.
14. Žalobci dále vzhledem k riziku návratu do státu, jehož jsou státními příslušníky, trpí psychickými problémy [žalobkyně a) má panické depresivní stavy] a v zemi původu se žalobkyně a) „*nebude moci léčit*“. Dle žalobkyně a) by měl být vliv „*povinnosti vycestovat*“ na psychiku žalobců „*předmětem znaleckého zkoumání*“.
15. Ze všech výše uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru způsobilé přezkumu, věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
17. Tvrzení žalobců, že část listin přiložených k žádosti někam pravděpodobně zašantročily policejní úřednice v příjímacím středisku v Zastávce u Brna, žalovaný „*striktně*“ odmítl a poukázal na předávací protokoly, které byly po podání žádosti žalobců o mezinárodní ochranu vyhotoveny Ředitelstvím služby cizinecké policie dne 22. 8. 2018, a na přílohu k těmto protokolům ze dne 23. 8. 2018, z níž vyplývá, že k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly z dokumentů přiloženy jen kopie cestovních dokladů žalobců. Žalovaný dále dodal, že uplatnění výše uvedené námitky zástupcem žalobců (resp. jím pověřeným pracovníkem – H. F.) hodnotí jako neetické. Žalovaný „*nechce a nebude ve svém vyjádření k žalobě domýšlet, zda právní zástupce žalobců v jím sepsané žalobě využívá úmyslně k podpoře své argumentace rovněž také lživá tvrzení, nicméně vzhledem k tomu, že správní orgán se při své činnosti setkává s podobným způsobem argumentace stejného právního zástupce již opakovaně, je nutno se zamyslet nad otázkou, na kolik podsouvání neexistujících skutečností a posouvání existujících informací do zcela jiných kontextů, manipulace s fakty a užívání polopravd či debonestace zúčastněných osob je ještě profesionálním chováním*“. V této souvislosti žalovaný poukázal na řízení o žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp.

zn. 2Az 63/2018. Stejný právní zástupce v žalobě proti správnímu orgánu vystavil svou argumentaci na osočení, že „žalobce podepsal správnímu orgánu prázdný papír, na nějž následně správní orgán pravděpodobně dopsal žádost o zpětvzetí azylové žádosti.“

18. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve je vhodné připomenout, že žádný z článků Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) nezakládá právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince (srov. bod 27 nálezů Ústavního soudu /plénium/ ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Evropský soud pro lidská práva pak setrvale rozhoduje, že stát je oprávněn v rámci mezinárodního práva a na základě svých smluvních povinností kontrolovat vstup cizinců na jeho území a jejich bydliště (viz např. Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království, bod 67, Boujlifa proti Francii, bod 42, a řada dalších). Úmluva nezaručuje právo cizince vstoupit nebo pobývat v určité zemi (Khan proti Německu, bod 36). Taktéž právo azylu nelze považovat za právo nárokové. Listina ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žádajícímu cizinci poskytnuto (shodně srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení téhož soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1905/17).
20. Žalobci o udělení mezinárodní ochrany žádali již několikrát [konkrétně se jedná o čtvrtou žádost žalobce a), b) a třetí žádost žalobce c); tato čísla - mimo jiné - jsou smutným svědectvím o „efektivitě“ (nejen) českého azylového systému a o jeho schopnosti čelit případným migračním tlakům]. Žádosti žalobců byly žalovaným vyhodnoceny jako nedůvodné (později jako nepřipustné), přičemž závěry žalovaného byly jako správné a zákonné opakovaně aprobovány správními soudy. V podrobnostech odkazuje soud na narativní část odůvodnění tohoto rozsudku.
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
22. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení

mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

23. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.

24. V odůvodnění rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu musí obsahovat zdůvodněný závěr, že

- a) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech,
- b) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.

25. Tentýž senát Nejvyššího správního soudu pak v bodech 8 a 9 odůvodnění usnesení ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Azs 116/2018 – 28 [ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2018, č. j. 61Az 2/2018 – 15 (viz zejména bod 9 rozsudku krajského soudu)], vysvětlil, že v případě opakovaných žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany „nelze abstrahovat od předcházejících správních řízení v jeho věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu“, a proto akceptoval postup správního orgánu, který splnil povinnosti akcentovanou pod bodem 24 [písm. b)] tohoto rozsudku konstatováním, že „správní orgán neshledal žádné okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl v zemi původu vystaven pronásledování či nebezpečí vážné újmy“²

26. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil k otázce opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, atd.), přičemž z jeho rozhodovací činnosti vyplývá, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí

1. Takový interpretační závěr odpovídá i úmyslu zákonodárce. Jak plyne z důvodové zprávy k zák. č. 314/2015 Sb., jímž byl mimo jiné zaveden institut tzv. opakovaných žádostí a dalších opakovaných žádostí, cílem § 11a odst. 3 zákona o azylu je zamezit „zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek)...“. Ostatně i šestý senát Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že „v případě dalších opakovaných žádostí je nutné především posoudit, zda cizinec oproti předchozím žádostem uvedl nějaké nové skutečnosti či poukázal na podstatnou změnu okolností“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 6 Azs 175/2017 – 26).

žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení.

27. Takové „*nové závažné skutečnosti*“ se však v projednávané věci prima vista neobjevily, od posledního rozhodnutí žalovaného nedošlo též k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.
28. Pokud jde o trestní stíhání babičky žalobkyně a) [popř. o členství bratra manžela žalobkyně a) v PKK - k tomu se zdejší soud již vyjadřoval v předchozích rozsudcích – viz výše], je třeba nejprve připomenout, že dle ustálené judikatury důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany nelze bez dalšího odvozovat od jiné osoby (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006-40, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 – 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49). Ustanovení § 12, příp. § 14a zákona o azylu se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého žadatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně (srov. již zmíněný rozsudek ze dne Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 – 49). Žalobkyně navíc opustila Turecko v roce 2010, opakovaně v žádostech o mezinárodní ochranu uvedla, že v zemi původu nebyla politicky či jinak aktivní, její pronásledování z důvodu tvrzené politické aktivity její babičky proto není prima vista přiměřeně pravděpodobné a obava z něj (či dokonce z vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu) je zjevně neodůvodněná. Tím spíše pak není taková obava odůvodněna u nezletilých žalobců b) a c), kteří se narodili mimo Turecko, v Turecku nikdy nebyli a žádná politická práva zde neuplatňovali. Žalovaný proto nepochybil, pokud se trestním stíháním babičky žalobkyně a) nezabýval a neprováděl v tomo směru žádné dokazování. Nebylo proto ani nutné prověřovat spekulace žalobců ohledně postupu žalovaného při tvorbě správního spisu (údajné nezařazení obžaloby, novinového článku, zprávy Amnesty International a vyjádření účastníka do správního spisu) a k těmto žalobním tvrzením provádět dokazování.
29. Jde-li o postavení kurdské menšiny v Turecku, pak tím se žalovaný i správní soudy věcně v předcházejících řízeních zabývaly, přičemž všechny zmíněné orgány veřejné moci dospěly k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Tento závěr je v případě žalobců nadále platný. Lze připustit, že po pokusu o státní převrat, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování, nicméně žalobci neuvedli jediný rozumný důvod, proč by tomu tak mělo být právě v jejich případě, když se v Turecku dlouhodobě nezdržují a netvrdí, že by se na puči jakkoliv podíleli. Obavy z pronásledování by mohly být na místě zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, bod 13). Takovými osobami však žalobci evidentně nejsou. Ostatně je obecně známo, že za strůjce pokusu o převrat z července roku 2016 je dle oficiálního prohlášení turecké vlády považován Fethullah Gülen a příznivci jeho hnutí, nikoliv Kurdové. Obdobně je

obecně známo, že výjimečný stav vyhlášený po pokusu o vojenský převrat byl 18. 7. 2018 ukončen.

30. Lze tedy shrnout ani tvrzení o puči z léta roku 2016 a údajné dekonstrukci právního státu v Turecku nebylo možno s ohledem na výše uvedené považovat za „*nové závažné skutečnosti*“, které by opodstatňovaly meritorní projednání další žádosti žalobců o mezinárodní ochranu. Nebylo tedy třeba se zabývat výroční zprávou Amnesty International o Turecku v období 2016- 2017 či zmíněným novinovým článkem (tyto listiny měly být údajně žalovanému předloženy, součástí správního spisu však nejsou). Ostatně žalovaný disponoval vlastními aktuálními a relevantními informacemi o zemi původu z května roku 2018, které se navíc týkaly přímo kurdské menšiny. Nelze též na tomto místě nezmínit, že novinové články nejsou zásadně relevantním zdrojem informací (srov. shodně bod 36 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37).
31. Obavy žalobců z vnitřního ozbrojeného konfliktu již zdejší soud v minulosti taktéž označil za liché (srov. např. rozsudek ve věci sp. zn. 50Az 3/2015) a nebylo nutné se jim opakovaně věnovat. Žalobkyně a) před odjezdem z vlasti bydlela s manželem v Mersinu (jižní Turecko), kde žádný vnitřní ani mezinárodní ozbrojený konflikt neprobíhal a neprobíhá. Není a nebyl proto důvod udělovat žalobcům humanitární azyl či doplňkovou ochranu. Vzhledem k poslednímu místu pobytu žalobkyně a) v zemi původu (Mersin) jsou též irelevantní žalobci zmiňované zásahy turecké armády proti ozbrojeným kurdským jednotkám (milicím) na východě či jihovýchodě země či dokonce na území Syrské arabské republiky. Žalobkyně před odjezdem nežila v Mardinu, postrádá proto smysl zkoumat aktuální situaci v Mardinské provincii na jihovýchodě Turecka či možnosti vnitřního přesídlení žalobců [žádný konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v Turecku neprobíhá].
32. Žalovanému též nelze vyčítat, že se nezabýval ničím nepodloženou zmínkou žalobkyně a) o jejím nedobrému psychickém stavu. Azylově relevantní by psychické onemocnění mohlo být pouze tehdy, pokud by žadatel o udělení mezinárodní ochrany trpěl závažnou duševní nemocí a zároveň by nedostatečnost zdravotní péče v zemi původu dosahovala takové úrovně, kterou by bylo možné označit za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Nic z toho nebylo tvrzeno. Žalobci neuváděli žádné zdravotní obtíže [žalobkyně a) v žalobě zmínila, že trpí panickými depresivními stavy, což je poměrně častá porucha, v jejímž léčení bude nepochybně možno v Turecku pokračovat; v případě žalobců b) a c) nebyl jejich aktuální duševní stav specifikován], které by se blížily svou závažností k judikaturou vytyčené hranici, jejíž překročení by mohlo mít za následek udělení některé z forem mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, a ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Nebylo tedy nezbytné žalobce podrobovat znaleckému zkoumání.
33. Pokud jde o tvrzení, že se „*žalobkyně nebude moci se svými obtížemi na území Turecka léčit*“, je možno připomenout, že úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, nebo rozhodnutí téhož soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69).

34. K možnému návratu žalobců do země původu a k očekávanému vlivu změny prostředí na žalobce soud uvádí, že rozhodnutím žalovaného nebyl ukončen pobyt žalobců na území České republiky, žalobci mají možnost upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců. Jak je setrvale judikováno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 Azs 76/2018 – 30, bod 8, ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 387/2017 – 37, bod 7, usnesení ze dne 7. 12. 2017, č. j. 10 Azs 286/2017 – 35, bod 7, usnesení ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017 – 28, bod 12, usnesení ze dne 18. 2. 2016, č. j. 7 Azs 294/2015 – 31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 Azs 4/2015 – 60, bod 10), institut azylu neslouží k legalizaci pobytu.
35. I kdyby však žalobci byli nuceni území České republiky opustit, nelze přehlížet, že se žalobkyně a) bude vracet do země původu, kde žije její manžel (byť žalobkyně avizuje v žalobě rozvod) a širší rodina a může si tam opět vytvořit sociální vazby, jak to učinila při příjezdu do České republiky. Soud samozřejmě nepopírá, že každé přesídlení rodiny z místa na místo (či přímo ze země jedné do země jiné) je spojeno s jistou mírou tvrdosti, dopady případného návratu do země původu na psychiku žalobců však budou srovnatelné s dopady rozhodnutí žalobkyně a) opustit vlast a vycestovat na území České republiky a nelze je proto hodnotit jako neúnosné, zvláště když je v domovské zemi očekává manžel žalobkyně a) a otec žalobců b) a c). Pokud jde o dopady změny prostředí na žalobce b) a c), kteří vyrůstají v bilingvním prostředí (kurdštině rozumí), bude především věcí rodičů a tureckých pedagogických pracovníků, aby žalobcům b) a c) umožnili adaptaci na nové prostředí.
36. V žalobě vyjádřená obava, že jako „*děti emigrantů navracející se do Turecka budou žalobci b) a c) pronásledováni*“, je pohou spekulací. Zdejší soud již ve vecch žalobců konstatoval, že Turecko je smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva o lidských právech“), což umožňuje jeho občanům obrátit se na Evropský soud pro lidská práva, a že nejsou žádné indicie o případech *refoulement* státních příslušníků Turecka, přičemž žalobci soudu neředložili žádný relevantní důkaz, z něhož by plynul opak.
37. Na tomto místě je třeba též odmítnout tezi žalobců, že neudělením azylu žalobcům může dojít k porušení článku 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť rodina může realizovat rodinný život v zemi původu. Z článku 3 Úmluvy o právech dítěte nelze v žádném případě dovodit, že by měly smluvní státy povinnost udělit mezinárodní ochranu každému dítěti, které o ni požádá (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 – 29, bod 28).
38. Byť soud chápe nikoliv jednoduchou situaci žalobců, nemůže akceptovat postup žalobců [resp. především žalobkyně a)], kteří se v opakovaných žádostech o udělení mezinárodní ochrany snaží vygradovat svůj původní (viz bod 2 odůvodnění tohoto rozsudku) nezajímavý azylový příběh.
39. Lze tedy uzavřít, že závěr žalovaného, že od posledního rozhodnutí žalovaného nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, je správný.

40. Správný je i závěr žalovaného, že žalobci v další opakované žádosti neuvedli žádné nové zásadní skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohli uplatnit v předchozích žádostech.
41. Pokud jde o námitku, že žalobou napadené rozhodnutí bylo nesprávně doručováno přímo žalobkyni a), nikoliv Organizaci pro pomoc uprchlíkům, tak k té je třeba bez ohledu na to, zda plná moc byla správním orgánům skutečně předložena (obsah správního spisu tomu neodpovídá), uvést, že ze správního spisu i ze žaloby samotné lze učinit spolehlivý závěr, že žalobkyně a) jakožto zákonný zástupce žalobců b) a c) byla s žalobou napadeným rozhodnutím seznámena a materiálně jí tedy doručeno nepochybně bylo. Jakkoliv je obecně nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě by účastníci řízení mohli být výrazně dotčeni na svých právech, nelze akceptovat formalistický přístup prosazovaný žalobkyní a), je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti. Pokud se účastník řízení s obsahem doručované písemnosti seznámil, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, ztrácí význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamena, že se doručení musí zopakovat, rozhodující vždy je, zda se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta (srov. shodně usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, č. j. I. ÚS 282/18, bod 9).
42. K samotné tvorbě správního spisu soud uvádí, že nemá pochybnosti o tom, že správní orgány při vedení spisu postupovaly v souladu se zákonem, a proto lze vycházet ze zásady *quod non est in actis, non est in mundo*. Nicméně i kdyby tomu tak nebylo (o čemž soud pochybuje, neboť zde zjevně chybí jakýkoliv racionální motiv), soud již výše objasnil, proč by ani listiny údajně žalobci předložené a nezařazené do správního spisu [obžaloba babičky (rozsudek nemají žalobci k dispozici), článek z www.jinnews.cz, zpráva Amnesty International, Turecko, 2016/2017 a „*vyjádření účastníka správního řízení*“] závěry žalovaného nemohly změnit.
43. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění usnesení ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 Azs 139/2017 – 22 (bod 11), aby byl správní orgán povinen zabývat se aplikací § 11a odst. 4 zákona o azylu, museli žalobci takové důvody tvrdit. To se v projednávané věci nestalo. Žalovanému proto není možno vytknout, že se aplikací § 11a odst. 4 zákona o azylu nezabýval (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 Azs 139/2017 – 22, bod 11). Ostatně obecně platí, že je povinností orgánů veřejné moci zdůvodnit užití konkrétní právní normy, nikoliv obsáhle odůvodňovat, proč tu či onu právní normu nepoužily, nota bene když se její aplikace nikdo výslovně nedovolával.
44. Lze tedy uzavřít, že žalovaný ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil, proč řízení o další opakované žádosti žalobců podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil (přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné), soud se s jeho věcně správnými a zákonným závěry ztotožňuje, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
45. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné

úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

46. Závěrem soud pro případ, že by se žalobci domáhali překladu rozsudku do svého mateřského jazyka, zdůrazňuje, že z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny „je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. prosince 2018

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce